

Het zionistische project Israël.
Etnisch zuiver, of binationaal gidsland?

Paul Lookman

Het zionistische project Israël

Etnisch zuiver, of binationaal gidsland?

Geopolitiek in context

Paul Lookman
Het zionistische project Israël
Etnisch zuiver, of binationaal gidsland?

Een uitgave van Geopolitiek in context
[https://geopolitiekcontext.wordpress.com/
paul-robert@telenet.be](https://geopolitiekcontext.wordpress.com/paul-robert@telenet.be)

Omslagontwerp: Justin McIntosh
Druk: Pumbo.nl

300 blz., 168 voetnoten
24 cm
ISBN 978-94-6406-017-1
NUR 740, 747, 906, 716

© 2020 Paul Lookman
© 2020 Geopolitiek in context, Koersel (B)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder de uitdrukkelijke, voorafgaande en schriftelijke toestemming van de auteur en van de uitgever.

De auteur heeft maximaal ingezet op een boek dat actuele en feitelijke informatie bevat. De auteur of uitgever aanvaarden geen verantwoordelijkheid voor nadelen die lezers zouden ervaren mocht het boek eventueel onvolkomenheden bevatten.

Voor Tom en Sarah

Inhoud

Voorwoord	9
Inleiding	15
1 Historische achtergronden	25
2 Israëls <i>special relationship</i> met Amerika	57
3 De kwestie-Palestina en de EU	89
4 Was Israël betrokken bij 9/11?	113
5 Israël en de bezette Palestijnse gebieden	133
6 Hoe de Israëlische propagandamachine werkt	165
7 De <i>mentaliteit</i> in Israël staat een oplossing in de weg	181
8 Waar lijkt het zionistische project te stranden?	203
9 De Arabische burenen van Israël	227
10 Iran, de grote vijand, en buurland Irak	247
11 Stuurt Israël aan op zijn eigen ondergang?	265
12 De keuze: apartheidsstaat of binationaal gidsland	281
Epiloog	295

Voorwoord

Het lot van de Palestijnen in wat vandaag de Joodse staat Israël heet houdt mij al meer dan een halve eeuw bezig. Ik heb een aantal van hen ontmoet in de jaren zeventig, heb zaken met ze gedaan, ben door hen thuis uitgenodigd, heb vrienden gemaakt en ben onder de indruk geraakt van hun warme persoonlijkheid en gastvrijheid, en vooral van hun ondernemerslust, moed en onverzettelijkheid. Het waren Palestijnen in de diaspora. Ik herinner mij Adel Risheq, Azmi Risheq en Lutfi Dajani in Koeweit, Shaukat Hourri in Dubai, en Nabil Khoury in Bahrein. Ze waren in 1948 als kind met hun familie gevlucht voor de moordende Joodse militie tijdens de Nakba, de etnische zuivering van Palestina.

In die tijd bereisde ik als exportmanager de landen in het Nabije en Midden-Oosten. Als jong broekje leerde ik hoe je met Arabieren eerst een persoonlijke relatie moest opbouwen, hun familie-situatie grondig kennen en daar, bij een volgend bezoek, navraag naar moest doen, met hen aan tafel met de vingers eten en dat soms traditioneel, op de vloer, rond een laken met een bonte schakering schotels. Ik herinner mij dat mijn Arabische gastheren het beste stuk vlees van het schaap scheurden en mij dat aanboden. ‘*T’faddal*’, soms ‘*meen-t’faddelaq*’, zo zeiden ze dan, alstublieft. Gelukkig drongen ze niet te lang aan als ze me het *nec plus ultra* aanboden, het schapenoog. ‘*Shukran, myumkin bukra insh’allah*’, dank u, morgen misschien, zo antwoordde ik dan zedig.

Ik herinner mij Suleiman Said Zagzoog en Mahmoud Matbouli, de zaakvoerders van Zagzoog & Matbouli in Jeddah, Saoedi Arabië, door medewerkers aan het thuisfront ondeugend aangeduid als ‘Zigzag en Natbroekie’, die mij mee uit vissen namen op de Rode Zee. Ik herinner mij de zaakvoerder van een klant in Koeweit (van

wie mij de naam niet te binnen schiet) met wie ik op straat als een echte Arabier hand-in-hand liep, hij in zijn *djellaba* en ik in mijn Westerse *outfit*, en hoe hij mij op de luchthaven een 150cm lange elektrische speelgoedauto meegaf als cadeau voor mijn zoontje van vier, en hoe ik dit reusachtige pakket op de stop in Abadan (Iran), op weg naar Teheran, aan een KLM-vliegtuig naar Amsterdam kon meegeven. En ik herinner mij hoe deze gulle gever mij altijd aansprak als Luqman al-Hakeem, Luqman de Wijze, naar wie de eendertigste *soera* van de Koran is genoemd. Of ik die naam verdiend had? Wie zal het zeggen ...

Deze ervaring van onschatbare waarde deed ik op in een tijdperk waarin maar bar weinig bekend was over de andere kant van het Israëliësch gelijk. In onze christelijke Lage Landen was Israël een *success story*: de overlevenden van de Holocaust hadden een veilige thuishaven gevonden, die tot model-zionistische staat uitgebouwd en zich kranig had verweerd tegen de oorlogszuchtige Arabische buurlanden. Mijn drie jaar jongere broer Peter heeft juist voor de Zesdaagse Oorlog nog een jaar doorgebracht op de kibboets *Sde Nehemia* in Opper-Galilea. Wij broers hebben 25% Joods bloed in onze aderen. Onze grootvader van moeders zijde was een (seculiere) Jood. Voor Peter heeft dat gegeven zeker meegespeeld bij zijn beslissing om een jaar naar Israël te gaan. Het kwartje Joods bloed heeft voor zover ik kan nagaan mij geen parten gespeeld. Misschien in tegendeel, ik bekeek Peters beslissing met scepsis, maar ik ging pas echt nadenken over de kwestie-Palestina na mijn contacten in de Arabische wereld.

Ik ben een half jaar voor de hongerwinter 1944-1945 geboren. De oorlogsjaren waren moeilijk voor mijn ouders, die als middenstanders de kost probeerden te verdienen. Er heerste voedselschaarste, de mannen werden opgepakt om in Duitsland te gaan werken. Verschillende malen kregen we Duitse soldaten ('moffen') op bezoek die naar mannen zochten. Mijn vader kroop dan altijd onder de vloer en kon zo de dans ontspringen. Het was ook een tijd waarin Joden de gele Jodenster moesten dragen. Mijn moeder, dochter van een Joodse vader en niet-Joodse moeder en 'technisch' dus geen Joodse, had ook zo'n ster op haar jas genaaid. Gelukkig tornde

mijn verstandige en doortastende nicht Wil, toen nog geen 12 jaar oud, die ster er onverwijd weer af. Wil vond dat een halve Jood geen Jood was.

Begin jaren vijftig was, afgezien van het orthodox-protestantse dagblad Trouw, onze enige bron van informatie de radiodistributie. Vooral de op gedragen toon uitgesproken praatjes op 'Hilversum 1' elke zondag van de rechts-liberale mr. G.B.J. Hiltermann onder de titel *'De toestand in de wereld'* zijn me bijgebleven. Televisie was er nog niet. Van moslims hadden we nog nooit gehoord, en al helemaal niet van migranten. Op school kregen we 'vaderlandse geschiedenis', waaronder de verhalen over de roemruchte, maar naar hedendaagse normen roofzuchtige, *Vereenigde Oost-Indische Compagnie (VOC)*. De annalen van de geschiedenis leren dat een voorvader, ene Jan Lookman, op 15 april 1702 als schipper van het VOC-schip 'Wateringen' van Goeree naar Batavia (sinds 1942 bekend als Jakarta) voer, en later het bevel voerde over de VOC-schepen 'Zandhorst' en 'Overnes'. Misschien vermeldenswaardig, maar niet iets om trots op te zijn.

De jaren van de wederopbouw waren de periode van de Nederlandse kabinetten Beel (KVP) en Drees (PvdA), waarin de Katholieke Volkspartij (KVP) steeds domineerde. In mijn vroege kinderjaren keken wij als rechtzinnige protestanten met wantrouwen naar de Vituskerk, de neogotische basiliek op tweehonderd meter van ons huis, niet enkel omwille van het lawaaiige klokgelui, maar omdat mijn ouders in de tijdsgeest van toen verkondigden dat de Nederlandse Rooms en de grootste gezinnen van West-Europa hadden en als bevolkingsgroep de grootste en machtigste van ons land wilden worden. En waren Rooms en niet mensen die in het verleden de protestanten hadden vervolgd en er van die rare aflatpraktijken op nahielden? Als kwajongen glipten we wel eens de kerk binnen en raakten dan onder de indruk van de beelden van Maria en Jezus, het glas-in-lood, het wijwater, het biechthokje, en vooral de geur van wierook. Van de miswijn konden we juist nog afblijven.

Ik ben eigenlijk altijd geïnteresseerd geweest in internationale politiek, in het wereldgebeuren. Van jongs af aan heb ik gelezen en geschreven. Tijdens mijn opleiding in legerdienst meldde ik mij als

vrijwilliger om het publicatiebord te verzorgen. Dat betekende elke morgen kranten gaan kopen, de belangrijke artikelen uitknippen, de knipsels op het publicatiebord prikken en daarmee mijn kameraden en superieuren ‘politiek beïnvloeden’. Het was een tijd zonder PC, laptop, tablet of mobieltje. Later, eenmaal afgezwaaid uit het leger en beland in wat Vlamingen zo mooi ‘de privé’ noemen, schreef ik op zakenreis mijn verslagen dus met de hand. Op reis las ik niet enkel boeken, maar ook lokale kranten en tijdschriften. Zo kreeg ik inzicht in de politiek van de landen die ik bezocht.

In 1981 verhuisde ik met mijn gezin naar België, waar ik verantwoordelijk werd voor de Brusselse vestiging van een Nederlandse brancheorganisatie in de zuivelsector die zich bezighield met collectieve communicatie en public relations. In die functie onderhield ik nauwe contacten met in Brussel gestationeerde agrarische collega’s van over de hele wereld, en met Nederlanders in functies bij de NAVO en de EU. Als lid van een Nederlandse politieke partij wimpelde ik een uitnodiging af om mij wat intensiever met de partij bezig te houden in ruil voor zicht op een politieke functie ergens binnen de EU. Ik wist dat ik beter zou functioneren als waarnemer van, en commentator op, de politiek, dan als actief politicus.

Mijn ‘opruststelling’ betekende het startschot voor een onbezoldigde ‘tweede carrière’. Ik volgde cursussen internationale betrekkingen, was betrokken bij lobbywerk voor Amnesty International en stuurde lezersbrieven naar de media. Na de doorbraak van het internet ging het er op de interactieve NRC-website soms hevig, maar wel heel leerzaam, aan toe. Op 15 maart 2010 lanceerde ik mijn eigen communicatieplatform *Geopolitiek in perspectief* waarop ik opiniestukken publiceerde over internationale politiek. Op 25 augustus 2019 zag een opgefriste versie onder de nieuwe titel *Geopolitiek in context* het levenslicht. Mijn artikelen verschijnen ook op alternatieve media. Op DeWereldMorgen.be staan zo’n zestig artikelen van mijn hand, en twee van mijn opiniestukken verschenen in de Nederlandse NRC.

De kwestie-Palestina is een heel delicaat onderwerp, zeker als je aanvoert dat het politiek-zionistische project ‘Joodse staat Israël’ een doodlopende weg is, maar zich kan omturnen in een *second*

best project dat zich laat verzoenen met het lot van de Palestijnen. Ik heb dus geprobeerd mijn verhaal zoveel mogelijk te onderbouwen en van voetnoten naar bronnen te voorzien. En anders dan sommige andere auteurs kan ik vrijuit spreken. Ik moet geen maatschappelijke positie verdedigen, ben *fin de carrière*.

Ik dank Egbert Talens voor zijn onschatbare steun in dit project, Tom Sauer, Herman De Ley en Wim Frederix voor het aanreiken van informatie, Sonja Bouteille, Brigitte Herremans en Wim Frederix voor het nalezen van mijn teksten, Tom Sauer voor de stimulans om een lang sluimerend plan om mijn eerste boek te schrijven te realiseren, en *last but not least* Yvan Vanden Berghe, die mij van bij het begin van mijn ‘tweede carrière’ heeft gestimuleerd en geïnspireerd.

Dit jaar zal mijn kleinzoon Tom (21) zijn bachelordiploma chemie halen en zijn zus, mijn kleindochter Sarah (18), het middelbaar afronden. Mijn echtgenote en ik hadden hen ter gelegenheid van deze mijlpaal in hun leven uitgenodigd voor een korte vakantie. Unaniem ging de keuze naar een citytrip naar Amsterdam, hoofdstad van het geboorteland van hun grootouders. Een bezoek aan het Rijksmuseum was oké, als het Anne Frank Huis ook maar op het programma stond. Tijdens de geschiedenisles was de figuur Anne Frank die in de Tweede Wereldoorlog samen met haar Joodse familie moest onderduiken voor de Duitse bezetter blijkbaar aan de orde geweest, maar niet het verhaal van de Palestijnen.

Het is daarom dat ik dit boek opdraag aan Tom en Sarah.